

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА

Број: 010-01-00071/2011-01

Дана: 29.03.2012.године

Београд

Високи савет судства, у поступку преиспитивања одлуке првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности по приговору **Ј. Д. из Смедерева** у смислу одредбе члана 5 став 1 Закона о изменама и допунама Закона о судијама (Сл.гласник РС 101/2010) и члана 29 Правила за примену Одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука првог састав Високог савета судства о престанку судијске дужности,, на седници Високог савета судства дана 29.марта 2012.године донео је следећу

О Д Л У К У

ОДБИЈА СЕ приговор **Ј.Д. из Смедерева** изјављен против одлуке о престанку судијске дужности првог састава Високог савета судства број 119-05-00113/2010-01 од 14.јуна 2010.године и одлука **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Ј. Д. је до престанка судијске дужности обављао судијску дужност у Врховном суду Србије, а пријаву за избор подноси за Врховни касациони суд и Апелациони суд у Београду.

Одлуком Високог савета судства од 16.12.2009.године подносилац приговора није изабран за судију у судове за које је поднео пријаву за избор.

На ту одлуку изјавио је уставну жалбу, предложио да се иста усвоји, побијана одлука укине и наложи Високом савету судства да поново одлучи о његовој пријави.

Одлуком Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25.децембра 2009.године у ставу I тачка 282 диспозитива констатован је престанак судијске дужности подносиоцу приговора закључно са 31.12.2009.године а у смислу одредбе члана 101 став 1 Закона о судијама (Сл.гласник РС бр.116/2008). У одлуци је као разлог за престанак судијске дужности констатовано да подносилац приговора није испунио критеријуме прописане Одлуком о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова (Сл.гласник РС бр.49/2009).

Против те одлуке изјављује жалбу Уставном суду, а из разлога битне повреде одредаба поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права, повреде уставних права и права гарантованих Европском конвенцијом. У жалби истиче да је на сталној судијској дужности од 07.04.1981.године, па како се налазио на сталној судијској дужности и сматра да испуњава све критеријуме, требало је да буде изабран за судију. Дато образложење сматра паушалним, да не садржи конкретизоване разлоге. Од битних повреда истиче да је Високи савет судства одлучивао у некомплетном саставу, да је као такав и конституисан, па да стога није ни могао да одлучује, ни каснијим избором осталих чланова; потом да је озбиљно доведено у питање пристрасност појединих чланова ВСС, јер су у спроведеном поступку учествовали као кандидати и њихови блиски сродници, или пак лица са којима су били у пословном односу; да су седнице за јавност биле затворене; да га ВСС није обавестио о постојању сумње у испуњеност критеријума, нити му је омогућено да се о разлозима у сумњу изјасни; да је одлука необразложена, односно да не садржи јасне, конкретне и индивидуализоване разлоге; да приликом одлучивања ВСС није имао никакве друге податке сем пријаве и статистичке податке о раду подносиоца пријаве; да оспорена одлука не садржи поуку о правном леку. У погледу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања указује да Одлука о критеријумима и мерилима не садржи вредносну скалу као јасно мерљива мерила; да приликом одлучивања ВСС није имао у виду ефективно радно време судије; да се не види на који начин је цењена основаност притужби; да није прибављено мишљење седнице свих судија суда у којем је радио нити непосредно вишег суда а што је била обавеза, а указује на низ повреда права гарантованих Уставом. Предлаже усвајање жалбе и поништавање побијане одлуке.

Одлуком Високог савета судства број 119-05-00113/2010-01 од 14.06.2010.године замењена је одлука од 25.12.2009.године у ставу I тачка 282 изреке одлуке, дати су разлози на основу којих је оборена претпоставка достојности у смислу одредбе члана 7, 8 и 14 став 2 Одлуке о критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова, а у разлозима се у битноме наводи:

„Разлози за сумњу постоје у погледу достојности.

Подносилац жалбе је био судија Врховног суда Србије. Поступао је у предмету Кж I 1433/07, као судија извештач, а против окривљених Н.И, Р.М, Н.Б, Л.М и Б.Б за убиство четири члана СПО и покушаја убиства В.Д.....

Окружни суд у Београду је у предмету К.бр.800/06 донео пресуду на коју је уложена жалба и по тој жалби је решавао Врховни суд у предмету Кж I 1433/07.

Врховни суд Србије је у предмету Кж I 1433/07 од 19.06.2008.године донео одлуку уважио је жалбу Окружног јавног тужиоца у Београду и преиначио пресуду Окружног суда у Београду у погледу казни а у осталом делу је жалбе окривљених и бранилаца одбио као неосноване и навео у изреци пресуде имена оптужених и бранилаца. Није навео у изреци пресуде, грешком, да се одбија поред осталих оптужених у предмету и жалба Л. М. и његових бранилаца. Међутим, у образложењу пресуде се наводи да су браниоци оптуженог изјавили жалбу, предложили да се пресуда укине и предмет врати на поновно суђење и захтевали да буду обавештени о седници већа на којој су касније и присуствовали.

Обзиром да је приеначеном пресудом Врховног суда Србије изречена казна затвора у трајању од 40 година затвора, предвиђена је тростепеност у одлучивању.

На пресуду Кж I 1433/07 од 19.06.2008.године је уложена жалба и спис је достављен Врховном суду Србије 27.02.2009.године и предметом Кж III 2/09 је задужен председник већа Ј.Л..

01.10.2009.године издаје наредбу за привођење окривљених а наредбу за позивање странака 11.10.2009.године и заказује седницу за 28.10.2009.године.

Седница је одложена због пропуста који је начинио суд у пресуди Кж I 1433/07 од 19.06.2008.године којом је одбио жалбе бранилаца и оптужених али не и жалбу оптуженог Л.М. Наиме, у изреци те пресуде не наводи се да је одбијена жалба оптуженог Л.М., једног од припадника ЈСО, иако су у образложењу исте пресуде дати разлози због којих је та жалба одбијена. На овај пропуст је указано у жалби браниоца оптуженог Л.М. на пресуду Кж I 1433/07 од 19.06.2008.године и то је био захтев за исправку наведене пресуде. 28.10.2009.године је доставио предмет Кж III 2/09 председнику већа у предмету Кж I 1433/07 ради исправке пресуде и иста пресуда је исправљена решењем Врховног суда Србије Кж I 1433/07 од 29.10.2009.године.

Обзиром да је у питању предмет у којем је 4 људи погинуло и да поступак траје 10 година, да се о овом предмету полемисало преко писаних медија, оваква грешка и пропуст подносиоца жалбе као судије Врховног суда Србије је довела до одлагања суђења а у јавности су коментари били такви да урушавају углед Врховног суда Србије. Подносилац жалбе је био судија известилац у овом предмету и присуствовао је седници већа тако да је грешка која је учињена у писменом отпракку пресуде недопустива, јер одлука о жалби оптуженог Л.М. који је присуствовао седници већа са својим браниоцима није наведена у изреци пресуде па самим тим није на одговорајући начин решена а имала је за последицу одлагање претреса у предмету Кж III 2/09.

Оваквим начином рада доведена је у сумњу савесност у оквиру критеријума достојности.

Високи савет судства је приликом оцењивања стручности, оспособљености и достојности подносиоца жалбе за судију извршио увид у пресуду Врховног суда Србије Кж I 1433/07, решење о исправци пресуде од 29.10.2009.године и пресуду Кж III 2/09.

При наведеном Високи савет судства је нашао да Д. Ј. не испуњава услове из члана 45 Закона о судијама у погледу стручности и оспособљености, у вези члана 7, члана 8 и 14 ст.2 Одлуке Високог савета судства о критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова.“

Одредбом члана 5 став 1 Закона о изменама и допунама Закона о судијама (Сл.гласник РС 101/2010) прописано је да ће стални састав Високог савета судства преиспитати одлуке првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности судија из члана 101 став 1 Закона о судијама, у складу са критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности, које ће донети стални састав Високог савета судства, док је у ставу 3 прописано да жалбе, односно уставне жалбе се сматрају приговорима на одлуку Високог савета судства, односно у смислу одредбе става 4 да о приговору одлучује стални састав Високог савета судства.

У смислу одредбе члана 5 став 1, 3, 4 и 5 Закона о изменама и допунама Закона о судијама, стални састав Високог савета судства је дана 23.05.2011.године донео Правила

за примену Одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности, а у смислу одредбе члана 3 став 2 тачка 4 тих Правила је прописано да Високи савет судства утврђује чињенице да подносилац приговора не испуњава неки од критеријума, док чланом 8 Правила прописано је да је задатак Комисије Високог савета судства да спроведе поступак утврђивања чињеница и разговора са подносиоцем приговора, а које право је подносиоцу приговора гарантовано чланом 5 став 5 Закона о изменама и допунама Закона о судијама.

Комисија Високог савета судства је спровела поступак утврђивања чињеница, подносилац приговора је и усмено пред Комисијом изложио своје наводе на рочишту одржаном дана 28.12.2011.године, па је Комисија на основу Извештај о раду за подносиоца приговора, увида у предмет Врховног суда Србије број Кж I 1433/07, навода подносиоца приговора утврдила чињенице на основу којих је Високи савет судства одлучио о приговору.

У изјави пред Комисијом Високог савета судства подносилац приговора, истиче у првом реду да је тачно да је био известилац у предмету Кж I 1433/07 у предмету тзв. Ибарска магистрала, а разлоге одлуке и њихово повезивање са његовим поступањем нису тачни и представљају највероватније, по његовој оцени, превид у раду известиоца у претходном Високом савету или недовољног познавања одредаба Законика о кривичном поступку који је важио у тренутку одлучивања. Наводи да је у току новембра 2007.године заказана и одржана јавна седница која је трајала више дана, а на којој је реферисао стање у предмету Окружног суда у Београду број К.800/2006, а његова радња у том поступку сагласна је одредби члана 375 став 3 ЗКП. После завршене јавне седнице у већању и гласању, одлучено је да се отвори главни претрес пред Врховним судом Србије. Претрес пред другостепеним кривичним већем је одржан током марта, априла, маја и јуна 2008.године, а сагласно одредби члана 378 ЗКП, на којем је претрес започет његовим излагањем као судије известиоца, које је трајало неколико дана. Главни претресом је руководио председник већа, а указује и да председник већа поред тога и објављује и потписује пресуду. Наводи да је након извршеног излагања као судије известиоца списе предмета предао председнику већа и да се од тада предмет више ни физички није налазио код њега, да је писмени отправак одлуке израдио председник већа и да он као члан већа није могао нити је контролисао писмени отправак који је сачинио председник већа. Поред тога део образложења који се односи на судију Ј. П. се не може приписати њему јер није ни био члан тог већа. На ове околности предложио је да се изврши саслушање Д. М. који је био председник већа у предмету Кж I 1433/07, Д. В. тада секретара већа којем је било познато код кога су се списи налазили, Ј.Л. а који је са Д. М. разговарао у вези исправке пресуде. Понавља да предмет није окончан у седници већа, већ насупрот на претресу пред другостепеним судом. Учињену грешку у пресуди Кж I 1433/07 приписује судији Д.М. У погледу тежине пропуста указује да је и одредбом члана 362 ЗКП прописано да ће погрешке у именима и бројевима, као и друге очигледне погрешке у писању исправити посебним решењем председник већа, па како на то решење није ни дозвољена посебна жалба, законом је предвиђена као могућност, не може бити ни основ за обарање претпоставке достојности, као и да не постоје разлози из одредбе члана 4 Правила којим би се довела у сумњу његова достојност. Посебно наводи да у одлуци није утврђен ни један разлог којим је доведена у сумњу испуњеност критеријума стручности и оспособљености како је то и наведено у одлуци, па наводи и податке из своје радне биографије. Поред тога указује и да је први састав Високог савета судства на

XIX седници која је одржана 23.10.2009.године га предложио за избор судије Апелационог суда у Београду, а где је у закључку и констатовано да испуњава све услове за избор. Из изнетог резимира да дати разлози из побиијане одлуке не могу бити никако разлози који се могу приписати његовом пропусту, јер то није ни могао да учини. Доставља уз своју писану изјаву и доказе на наведене околности.

Комисија је утврдила следеће чињенице:

У посматраном периоду 2006.-2008.године подносилац приговора је вршио судијску дужност као судија Врховном суду Србије, у кривичном одељењу и према извештају суда остварио је следеће резултате:

2006.године

Пренетих 104 предмета, број решених 344, нерешених 129 предмета, коефицијент ажурности 3,01.

2007.године

Пренетих 129 предмета, број решених 446, нерешених 96 предмет, коефицијент ажурности 2,60.

2008.године

Пренетих 96 предмета, број решених 465, нерешених 123 предмет, коефицијент ажурности 2,50.

Увидом упредмет Врховног суда Србије Кж I 1433/07 се констатује следеће:

Окружни суд у Београду уз допис од 20.06.2007.године доставио је Врховном суду Србије на одлучивање свој спис број К.800/06 по жалбама јавног тужиоца, оптужених И. Н., М. Р., М. Д., Б. Б., Б.Н. те њихових браниоца. Спис је запримљен у Врховном суду Србије дана 20.06.2007.године и добија број Кж I 1433/07.

Предметом Кж I 1433/07, у којем је као председник већа био судија Д.М. , а подносилац приговора је у предмету био задужен као судија известилац.

По пријему списи се достављају Републичком јавном тужилаштву ради разматрања списа и давања предлога, па је исти орган свој предлог доставио Врховном суду Србије дана 12.07.2007.године.

У поступку је одржана јавна седнице која је започела дана 05.11.2007.године и трајала је до 08.11.2007.године. У списима постоји руком вођен записник, а у којем су констатоване основне процесне радње предузете у поступку, па битно у овом предмету, да је подносилац приговора као судија известилац започео са изношењем стања у списима дана 05.11.2007.године, наставио 06.11.2007.године, као и 07.11.2007.године. У записнику није констатован садржај извештаја подносиоца приговора, нити се садржина тог извештаја може утврдити на основу било ког другог документа у спису.

Након изношења жалби и одговора на жалби, председник већа је објавио да је јавни део седнице већа завршен.

У списима, а издвојено у корицама постоји коверат са знаком записник о већању и гласању са седнице 05-09.11.2007.године, дакле исти се не налази здружен у спису, који је иначе сам по себи хронолошки несређен. Уколико се хронолошки посматра следећа радња је записник о претресу пред другостепеним судом – Врховни судом Србије од 03.03.2008.године, као председник већа је Д.М., а подносилац приговора је члан већа, које су још сачињавали и судије поротници.

У записнику се констатује да је седница започела отварањем заседања претреса, те објављен предмет расправљања.

Бранилац опт.У.М., адвокат С. М. „изјави да жели да се од овог већа упозна са разлозима зашто се отвара претрес пред другостепеним судом. Ово из разлога јер је јавна седница у овом предмету одржана у новембру 2007.године, седница је завршена и према одређеним информацијама до којих је дошао сазнао је да је веће које поступало у јавној седници донело одлуку. Отуда му није јасно из којих разлога се сада отвара претрес пред другостепеним судом.“

И бранилац опт.Р.М. адвокат Д.М. се у изјави придружује, с тиме да појашњава „да наведена сазнања не црпе из непознатих извора већ из информације коју је портпарол Врховног суда дала средствима јавног информисања у смислу да је веће донело одговарајућу одлуку и да се предмет налази у судској пракси.“

Тек на поновно инсистирање бранилаца председник већа је „укратко образложио разлоге пред другостепеним судом, а наиме, да је јавна седница одржана почетком новембра 2007.године, да је после јавне седнице током већања и гласања веће донело одлуку да се одржи претрес пред другостепеним судом имајући у виду сложеност предмета, са више оптужених којима се суди за више кривичних дела, које обухвата мноштво чињеница и доказа, а сумња у исправност утврђеног чињеничног стања испољава се само у погледу неких одлучних чињеница, а појавила се и потреба понављања одређених доказа или извођења нових доказа. У таквој ситуацији веће је оценило да би било веома нецелисходно укидати првостепену пресуду, понављати гломазни првостепени изводити и понављати бројне доказе и утврђивати безброј чињеница што би довело до одуговлачења поступка и гомилања трошкова. С друге стране оцењено је да је поред наведеног нецелисходно укидање првостепене пресуде, јер првостепени суд је упорно остајао на својим првобитним становиштима и није посупао по јасним примедбама вишег суда. Објашњено је да веће није дужно да донесе посебно решење нити да о томе обавештава странке које сазнају о одржавању претреса када приме позив за претрес.“

Након изношења жалби приступило се доказном поступку.

Браниоци оптужених су пре приступања доказивању указали на одредбу члана 389 ЗКП, дакле на сходну примену одредаба закона о главном претресу пред првостепеним судом, па да „имајући у виду чињеницу да се претрес сада држи пред већем које се први пут упознаје са овим предметом па је отуда нужно непосредно саслушати сведоке за које суд одлучио да чита њихове исказе.“

Тек на инсистирање браниоца С. М. и З. Д.Н., председник већа је дао обавештење о доказима који ће евентуално бити изведени, а то су „читање исказа оптуженог Д. М. , датог у полицији као и

искази оптужених Н. И. и Н.Б. датих у истрази, као и читање исказа сведока Д. Д. и других сведока, увид у списе Општинског суда у Лазаревцу Ки.72/01 и списе Округног суда у Београду Ки.187/01.“

Потом браниоци предлажу да се издвоји из списка записник о саслушању оптуженог Д.М. који је дат у полицији, јер је исти прибављен противно одговорајућим одредбама Закона о кривичном поступку, а веће доноси решење да се исти прочитају, као и да се прочитају искази сведока. Главни претрес на којем је извршено саслушање сведока и читање списка трајао је до 22.05.2008.године.

Давање завршних речи трајало је у периоду од 08.-10.06.2008.године, а пресуда је објављена дана 19.06.2008.године

Пресуда је објављена исту према стању у спису израђује председник већа, на последњој страни пресуде стоје иницијали „М.-сђ/08“, па се иста експедује дана 28.01.2009.године.

Против те пресуде изјављена је жалба Врховном суду Србије, па је председник већа у предмету Кж III 2/09, судија Ј. Л. уз допис вратио списе Кж I 1433/07 ради изјашњења о повредама одредаба кривичног поступка на које се указује заједничком жалбом бранилаца оптуженог Л.М., а везано за одлучивање о њиховој жалби на првостепену пресуду К.800/2006 од 16.12.2007.године.

Председник већа у предмету Кж I 1433/07 судија Д. М. решењем од 29.10.2009.године исправља пресуду од 19.06.2008.године тако што одлучује да у ставу II изреке пресуде после речи: „и њихових бранилаца“ додају речи „жалба бранилаца оптуженог Л.М.“.

Високи савет судства је приликом одлучивања о приговору пошао од постојања сумње у испуњеност критеријума достојности, потом од чињеница утврђених од стране Комисије, а које се односе на испуњеност критеријума достојности.

Сумња у испуњеност критеријума достојности заснована је на основу одлуке првог састава Високог савета судства, па је утврђивањем чињеница у вези навода из побијане одлуке, у смислу одредбе члана 3 став 2 тачка 4 Правила Високи савет утврдио да подносилац приговора не испуњава критеријум достојности, а из следећих разлога:

При поласку о одлучивању о испољеној сумњи у испуњеност критеријума достојности прво питање које је постављено пред Високи савет судства, приликом одлучивања о приговору Ј. Д., било је, да ли се на основу поступања судије у једном предмету може утврдити да судија не испуњава критеријуме потребне да би неко вршио судијску функцију, па да је то довољан основ да се не изабере на судијску функцију?

Високи савет судства је нашао да је то довољан основ уколико се утврди да је судија вршећи судијску дужност повредио права странака у поступку, а тиме и грубо нарушио углед судства, као основа за покретање дисциплинског поступка.

Имају се у виду све процесне ситуације у посматраном предмету Кж I 1433/07, дакле да је претходно од стране Округног суда у Београду донета првостепена пресуда, да је након тога она била предмет разматрања у седници већа, да је након тога веће у

нејавном делу одлучило да се пред другостепеним судом отвори главни претрес, да је исти вођен, у њему донета и објављена пресуда, након тога да је исту пресуду неко морао израдити, да је та пресуда била предмет разматрања по жалби пред трећестепеним судом.

Из садржине списка, утврђује се да је подносилац приговора као члан већа учествовао у поступку све до тренутка објављивања пресуде, а да је након тога пресуду израдио председник већа, па да се све предузете радње у поступку и ако су биле предузете мимо процесних правила, не могу се ставити на терет подносиоцу приговора. Отуда је основана тврдња подносиоца приговора да на даљи ток поступка није могао нити је утицао од тренутка када је пресуда објављена, дакле од 19.06.2008.године.

Међутим, почев од задужења предметом, дакле 20.06.2007.године па до објављивања пресуде, подносилац приговора је у поступку учествовао као члан већа, судија известилац и активно је утицао на ток поступка и одлучивање у предмету. Оно што може бити предмет разматрања у поступку по приговору јесте правилно предузимање процесних радњи, а уколико су оне предузете мимо одредаба Законика о кривичном поступку, тада и која тежина тих одлука и радњи је утицала на повреду права странака.

Чланом 5 Законика о кривичном поступку, који је у тренутку одлучивања у предмету Кж I 1433/07 важио, прописано је у алинеји 2 да „окривљени већ на првом саслушању мора бити обавештен о делу за које се терети и о доказима на којима је заснована оптужба“, алинејом 4 да „окривљени мора имати могућност да се изјасни о чињеницама и доказима који га терете и да изнесе све чињенице и доказе који му иду у прилог“, а алинејом 5 да „окривљеном се мора обезбедити довољно времена и могућности за припремање одбране“. Такође чланом 15 прописано је да „судске одлуке се не могу заснивати на доказима који су сами по себи или према начину прибављања у супротности са одредбама овог законика, другог закона, или су прибављени, односно изведени повредама људских права и основних слобода прописаних уставом или ратификованим међународним уговорима“. Поред тога Високи савет судства имао је увиду и одредбу члана 400 и 401 ЗКП, дакле да другостепени суд доноси одлуку по жалби у седници већа или на основу одржаног главног претреса, односно, „да ли ће одржати претрес, одлучује веће другостепеног суда“, при том да се седница већа има одржати у року од месец дана од дана „доношења одлуке“, а ако претрес не почне у том року, да ће председник већа о томе обавестити председника суда, који ће предузети мере да претрес почне без одлагања, и при том да се претрес пред другостепеним судом одржава само ако је потребно да се поводом жалбе због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања изведу нови докази или понове већ раније изведени докази и ако постоје оправдани разлози да се предмет не врати првостепеном суду на поновни главни претрес.

Ово су релевантна начела и процесна правила, а за која уколико нису поштована у том предмету, могу или су довела до озбиљних кршења права странака.

Право је другостепеног већа да након одржане јавне седнице, у већању и гласању одлучи да се одржи главни претрес пред другостепеним судом. Тако и јесте одлучено, јер је одлучивање у предмету настављено главним претресом.

Али је оправдана сумња када је и донета таква одлука, јер такве одлуке у спису нема. Јасно из стилизације одредбе члана 400 ЗКП проистиче да другостепено веће доноси одлуку о отварању главног претреса пред другостепеним судом. Израда ове одлуке била је дужност управо подносиоца приговора јер је он био известилац у том

предмету и морао је сачинити писмени отправак одлуке, странкама дати право на правни лек, навести разлоге отварања главног претреса, а из одредбе члана 401 ЗКП навести, поред разлога и који се докази имају извести пред другостепеним судом.

Подносилац приговора одлуку није израдио, а неприхватљив је став изнет у самом поступку да веће налази да није било у обавези да такву одлуку донесе јер то јасно проистиче из одредаба Закона.

Овиме је директно повређено право оптужених у поступку, јер нису знали за постојање одлуке другостепеног већа да се главни претрес отвара, разлоге отварања главног претреса, као и доказе који се имају извести пред другостепеним судом на главном претресу, па тиме повређено право на одбрану.

Поред тога морају се ценити и разлози, иако то представља део слободног судијског уверења, али не и они који приликом саопштавања одлуке странкама, па макар и усмено на записнику, директно крше процесне одредбе. Дакле, разлог отварања је био читање одбрана окривљених, читање изјава сведока, као и читање изјава окривљених датих у претходном кривичном поступку, пред полицијом. Овиме се у првом реду повређује право непосредности, а при том исто не представља нов доказ у поступку. Уколико је доказ био саслушање окривљених онда се не могу читати њихове изјаве дате у ранијем поступку. На крају, Законик о кривичном поступку почео је да важи од 01.07.2007.године, а Закон о кривичном поступку, који је тада престао да важи, налагао је да се изјаве окривљених дате пред полицијом издвоје из списка и да се оне не могу користити у току поступка.

На ове повреде указивали су браниоци окривљених, али је другостепено веће, у којем је и подносилац приговора учествовао активно, свесно кршило ове обавезујуће процесне одредбе, па по оцени Високог савета судства и повредило права оптужених у поступку на одбрану.

Подносилац приговора не може ове грешке приписивати председнику већа, јер из изнетог, део радњи је искључиво он био у обавези да предузме, а део радњи и одлука је доносио у већу, при том иако веће петочлано, не може се судијама поротницима приписати непознавање процесног права већ искључиво судијама као члановима већа, а у конкретном случају подносилац приговора и председник већа.

При том Високи савет судства налази да је и повређено право оптужених на суђење у разумном року. Према стању у спису, одлуку да се отвори главни претрес, другостепено веће донело је 09.11.2007.године, а претрес је започео тек 03.03.2008.године, дакле претрес није започео у законом прописаном року, нити је о томе обавештаван председник суда. Подносилац приговора не може тврдити да је то била искључиво обавеза председника већа јер је предметом био задужен као известилац дакле предмет се налазио код њега и није предузимао радње нити давао иницијативу да се претрес одржи.

У ситуацији када је Високи савет судства констатовао све ове повреде, мора се и констатовати следеће: Судији Врховног суда Србије овакве повреде се у раду и одлучивању не могу дешавати нити толерисати, јер се управо од њега очекује највеће познавање процесног права, а само поштовањем процесних права, обезбеђивањем свих права која се странкама у поступку морају обезбедити у поступку, брани се и углед судства. Подносилац приговора, као судија известилац у предмету Врховног суда Србије,

у медијски праћеном поступку, за који је била заинтересована и општа јавност, свесним кршењем процесних правила и права оптужених на одбрану, нарушио је и углед Врховног суда Србије, тиме и самог судства.

Уколико судија Врховног суда Србије на тај начин нарушава углед судства, не може се очекивати нити даће и као судија нижестепеног суда, на чији избор подносилац приговора полаже права, поштовати права странака.

О овим околностима, јавно се расправљало, а при том и изјаве дате из самог суда у потпуности се створиле у јавности представу необјективног и нестручног рада Врховног суда Србије.

Оваквим нарушавањем угледа суда, Високи савет судства је оцене да би био довољан разлог да се против подносиоца приговора покрене дисциплински поступак и изрекне му озбиљна санкција, што би чињеницом вођења дисциплинског поступка нарушило углед највише судске инстанце.

Из изнетих разлога Високи савет судства је нашао да је основано оборена претпоставка достојности код подносиоца приговора, па да је на основу тога и правилно одлучено да се исти не изабере на судијску функцију, не само за судију Врховног касационог суда већ и Апелационог суда.

На основу свих изнетих чињеница Високи савет судства је нашао да се неосновано приговором побија одлука о престанку судијске дужности првог састава Високог савета судства, те да је услед неиспуњености услова прописаних одредбом члана 45 Закона о судијама, те чињеници да је основано оборена претпоставка достојности, да је имало места примени одредаба члана 101 став 1 Закона о судијама а на основу које је подносиоцу приговора престала судијска дужност са 31.12.2009.године, па је приговор одбијен и одлука потврђена усмислу одредбе члана 29 Правила у вези са одредбом члана 5 став 1 Закона о изменама и допунама Закона о судијама.

Ову одлуку потписује заменик председника Високог савета судства по овлашћењу председника Високог савета судства из одлуке број 119-00-55/2012-01 од 13.07.2012.године.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ

Против ове одлуке може се у року од 30 дана од дана достављања ове одлуке изјавити жалба Уставном суду.

**ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА
Стоиљковски Александар**